

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

5 февруари 1976 година*

Препращане за преюдициално решение: граждански и наказателен съд на Генуа -
Италия

По дело 87/75

с предмет преюдициално запитване отправено до Съда, съгласно член 177 от Договора за Европейската икономическа общност от Tribunale (Италия) в производството, висящо пред този съд между

Conceria Daniele Bresciani (Братята Bresciani, Tanners)

срещу

Amministrazione Italiana delle Finanze

относно тълкуването на член 13 от Договора за ЕИО и член 2, параграф 1 от Конвенцията за асоцииране между Европейската Икономическа Общност и африканските страни и Мадагаскар, асоциирани към тази Общност, подписана в Yaoundé на 20 юли 1963 г. и сключена в името на Общността от Съвета със свое Решение от 5 ноември 1963 г. (ОВ 1964 г., стр. 1430) и член 2, параграф 1 от Конвенцията за асоцииране, подписана в Yaoundé на 29 юли 1969 г. и сключена в името на Общността от Съвета със свое Решение от 29 септември 1970 г. (ОВ 1970 г., L 282, стр. 1),

СЪДЪТ,

в състав: г-н R. Lecourt, председател, г-н H. Kutscher и г-н A. O'Keefe, présidents de
председатели на състав, г-н A. M. Donner, г-н J. Mertens и г-н Wilmars, г-н Sørensen и г-
н Mackenzie Stuart, съдии,

генерален адвокат: г-н A. Trabucchi,

секретар: г-н A. Van Houtte,

постанови настоящото

Решение

1. С Определение от 24 юли 1975 г., постъпило в Съда на 4 август 1975 г., Tribunale (Съдът), Генуа отправя пет въпроса относно тълкуването на понятието „такси с ефект равностоен на вносни мита”, която се съдържа в член 13, параграф 2 от Договора за ЕИО и член 2, параграф 1 от Конвенцията, подписана в Yaoundé на 20 юли 1963 г. (ОВ, 1964 г., стр. 1430) и Конвенцията, подписана в Yaoundé на 29 юли 1969 г. (ОВ, 1970 г., L 282, стр. 1).

* Език на производството: италиански.

2. От преписката, става ясно, че през 1969 г. и 1970 г., и във всички случаи преди влизането в сила на втората конвенция от Yaoundé, ищецът по главното производство е внесъл различни партии сурова волска кожа от Франция и Сенегал, държава, асоциирана с Общността съгласно упоменатите по-горе конвенции и при вноса е трябвало да заплати мито за ветеринарна и здравна инспекция.

3. Митото е въведено в Италия като ниско-процентна такса, която да компенсира разходите по задължителната здравна инспекция на вносни продукти от животински произход. Националният съд заявява, че подобни продукти с вътрешен произход не се предмет на същото мито. Въпреки това, в Италия, когато животните се умъртвяват се извършва ветеринарна проверка, за които се заплаща такса на местните органи, чиято основна цел е да се установи дали месото е годно за консумация.

4. В първия въпрос се пита дали паричната такса, която се плаща за задължителна здравна инспекция на сурова волска кожа при пресичането на границите, представлява такса с равностоеен на вносни мита ефект по смисъла на член 13, параграф 2 от Договора за ЕИО.

5. Както постановява Съда в свое решение от 14 декември 1972 г., по делото *Marimex* срещу *Amministrazione Italiana delle Finanze* (Recueil 1972 г., стр. 1309), паричните такси, които се заплащат при извършване на здравен преглед на преминали през граница продукти, които се определят съобразно особени критерии, приложими за тях, които са различни от критериите, определящи паричните такси върху подобни вътрешни продукти, трябва да се разглеждат като такси с равностоеен на мита ефект.

6. Националният съд изисква да се вземат предвид следните три съображения:

На първо място, фактът, че таксата е пропорционална на количеството стоки, а не на тяхната стойност, различава от въпросния вид мито от таксата, която попада под забраната на член 13 от Договора за ЕИО. На второ място, паричната такса от въпросния вид е нищо повече от възнаграждение, което се изисква от лицата, които чрез техни собствени действия по внос на продукти от животински произход, налагат извършването на услугата. На трето място, въпреки че може да има разлики в метода и времето на прилагането, разглежданото мито също се налага върху подобни продукти с вътрешен произход.

7. Съгласно член 9 от Договора за ЕИО, Общността се основава на митнически съюз, който включва забрана на митата между държавите-членки и „и на всички такси с ефект равностоеен на мито”, както и приемането на обща митническа тарифа при техните отношения с трети страни.

Съгласно член 13, параграф 2, през преходния период държавите-членки прогресивно премахват таксите с ефект равностоеен на вносни мита, които са в сила между тях.

Разположението на тези членове в началото на тази част на Договора, предназначена за „Основи на Общността” е достатъчно за да определи тяхната съществена роля в създаването на общия пазар.

8. Основанието за задължението прогресивно да се премахват митата, се базира на факта, че всички парични такси, наложени върху стоките поради факта, че са пресекли

граница, колкото и малки да бъдат, представляват препятствие за движението на тези стоки.

Задължението прогресивно да се премахват митата се допълва от задължението прогресивно да се премахват такси с равностоен на мита ефект за да се предотврати възпрепятстването на основния принцип на свободното движение на стоките в общия пазар чрез налагането на парични такси от различен вид от държавите-членки.

Използването в търговията между държавите-членки на тези две допълнителни понятия по този начин е насочено към избягване налагането на всякакви парични такси върху стоките, циркулиращи в Общността по силата на факта, че те пресичат национални граници.

9. Като заключение, всички парични такси, независимо от тяхното предназначение и начин на прилагане, които са били наложени едностранно върху стоки, внесени от друга държава-членка поради факта, че са пресекли граница, представляват мерки с ефект равностоен на мито. Преценявайки мито от посочения вид, следва, че не е от значение, че митото е пропорционално на количеството на внесените стоки, а не на стойността им.

10. Нито е от значение, че при определяне на ефекта на митото върху свободното движение на стоки, мито от въпросния вид е пропорционално на разходите по задължителната здравна инспекция, извършвана при влизането на стоките. Дейността на държавната администрация, която има за цел да поддържа система от здравна инспекция, наложена в общ интерес, не може да се разглежда като услуга, предоставена на вносителя, с която да се оправдае налагането на парична такса. Ако съответно здравните инспекции са все още оправдани в края на преходния период, разходите за който стават причина, трябва да се поемат от обществото, което като цяло се ползва от свободното движение на стоките на Общността.

11. Фактът, че вътрешното производство, чрез другите такси, е предмет на подобна тежест, има известно значение, освен ако тези такси и въпросите мита се прилагат съгласно същите критерии и на същия етап на производство, като по този начин става възможно те да се разглеждат като предмет на общата система от вътрешни данъци, която се прилага систематично и по един и същ начин към вътрешните и вносни стоки.

12. Вторият въпрос е дали член 13, параграф 2 е започнал да има директен ефект от 31 декември 1969 г., датата на която е приключил преходния период, или на 1 юли 1968 г., датата на която митата в Общността са премахнати.

13. Предмет на специални разпоредби, такъв ефект се появява от края на преходния период, а именно от 1 януари 1970 г. Всъщност, Решение на Съвета от 26 юли 1966 г. относно премахването на митата в съответствие с приложението на Общата митническа тарифа от 1 юли 1968 г. (ОВ стр. 2971) се основава на концепцията за селективно ускоряване на действията, които като цяло е трябвало да се извършат най-късно до края на преходния период. При тези обстоятелства, настоящото решение само прилага мерките, към които специално препраща, което означава митата, като такива и количествените ограничения.

14. Следователно отговорът на въпроса трябва да бъде, че на директния ефект на член 13, параграф 2 може да се позовава от 1 януари 1970 г.

15. Третият въпрос е дали понятието за такси с равностоен ефект има същото значение в член 2 (1) от Конвенцията от Yaoundé от 1963 г. и от Конвенцията от Yaoundé от 1969 г. както в член 13, параграф 2 от Договора за ЕИО.

Четвъртият въпрос е дали член 2, параграф 1 от Конвенцията от Yaoundé от 1963 г. има незабавно действие, в резултат на което на „гражданите“ на Общността се предоставя индивидуалното право да не заплащат на държавите-членки такси с ефект равностоен на вносни мита, което националните съдилища трябва да защитават. Тъй като тези въпроси са свързани, те трябва да се разглеждат заедно.

16. Първият въпрос, който трябва да се разгледа е дали член 2, параграф 1 от Конвенцията от Yaoundé от 1963 г. предоставя, предмет на правото на Общността, правото да се позовава на него при оспорване налагането на национално мито. За да се направи това, трябва едновременно да се вземе предвид духа, основната схема и формулировката на конвенцията и съответните разпоредби.

17. Съгласно четвъртата част от Договора за ЕИО, определени отвъдморски страни и територии, които имат специални отношения с предишните шест държави-членки, са асоциирани към Общността. Поради този особен икономически и политически контекст, асоциирането цели, съгласно член 131 от Договора за ЕИО, да защита интересите и просперитета на населението на тези страни и територии, за да ги доведе до икономическия, социален и културен напредък, към който се стремят. Прилагашата конвенция за асоциирането на презморските страни и територии към Общността, приложена към Договора, е била сключена за период от пет години.

18. Тъй като, в края на този период, няколко страни и територии предявяват да бъдат политически независими, Конвенцията от Yaoundé е подписана, за да поддържа асоциирането между определени независими африкански страни и остров Мадагаскар и Европейската Икономическа Общност. Тя е подписана в името не само на държавите-членки, но също и на Общността, която в последствие е била обвързана по силата на член 228.

19. Що се отнася до митата и таксите с равностоен ефект, член 2, параграф 1 от Конвенцията от 1963 г. предвижда:

„При внос в държавите-членки, стоките, произхождащи от асоциирани държави, се ползват от прогресивното премахване на митата и таксите с равностоен на тези мита ефект, което съществува между държавите-членки съгласно разпоредбите на членове 12, 13, 14, 15 и 17 от Договора за ЕИО и решенията, които са или могат да бъдат приети за ускоряване нивото на постигане на целите на договора.”

Член 2, параграф 5 предвижда:

„По искане на някоя от асоциираните страни се провеждат консултации със Съвета по асоциирането относно условията за приложение на настоящия член.”

20. От друга страна, член 3, параграф 2 ограничава задължението на асоциираните страни да премахнат митата и таксите с ефект равностоеен на мито като предвижда, че „всяка асоциирана страна може да остави или въведе мита и такси с равностоеен на тези мита ефект, които съответстват на нейните нужди за развитие или изискванията за индустриализация или които имат за цел да участват в нейния бюджет”.

21. Член 61 от Конвенцията предвижда, че Общността и държавите-членки приемат задълженията, посочени в членове 2, 5 и 11 дори по отношение на асоциираните страни, които на основание международните задължения по времето на влизане в сила на Договора за ЕИО и предмет на определено митническо третиране, могат да се разглеждат като такива, които все още не могат да предложат на Общността реципрочност съгласно член 3, параграф 2 от Конвенцията.

22. От тези разпоредби става ясно, че конвенцията не е била подписана за да гарантира равенство в задълженията, които Общността е поела по отношение на асоциираните страни, а за да насърчи тяхното развитие в съответствие с целта на първата конвенция, приложена към Договора.

23. Тази липса на равновесие между задълженията, поети от Общността към асоциираните страни, което е присъщо за особения характер на Общността, не пречи Общността да признае, че някои от разпоредбите имат директен ефект.

24. От разпоредбите, съгласно които консултациите относно прилагането на член 2 от Конвенцията се провеждат само по искане на асоциирана страна, следва, че премахването от страна на Общността на таксите с равностоеен ефект трябва да стане автоматично.

25. Като препраща изрично към член 2, параграф 1 от Конвенцията към член 13 от Договора за ЕИО, Общността поема точно същото задължение към асоциираните страни да премахне таксите с равностоеен ефект, както държавите-членки поемат това задължение една към друга според Договора. Тъй като това задължение е специфично и не е предмет на косвено или изрично запазване на право от страна на Общността, то е способно, предмет на правото на Общността, да прехвърли правото да се позовават на него пред съдилищата, считано от 1 януари 1970 г.

26. В заключение, отговорът, който трябва да се даде на националният съд е, че от 1 януари 1970 г. член 2, параграф 1 от Конвенцията от Yaoundé от 1963 г. предоставя на гражданите на Общността правото да не заплащат на държавите-членки такси с равностоеен на вносно мито ефект, което националните съдилища трябва да защитават.

27. С последния въпрос се пита дали забраната за налагане на такси с равностоеен ефект, наложена от двете Yaoundé конвенции, се прилага без прекъсвания от 1 януари 1970 г.

28. Член 59 от Конвенцията от 1963 г. предвижда, че се сключва за период от пет години от датата на влизане в сила. Член 60 предвижда, че договарящите страни разглежда разпоредбите, които могат да се прилагат за следващ период и че до влизането на новата конвенция в сила, Съветът по асоциирането предприема, ако е целесъобразно, необходимите преходни мерки.

29. Тъй като първата конвенция за асоцииране изтича на 30 май 1969 г., преди да е приета новата конвенция, за да попречи на всякакво прекъсване, Съветът по асоцииране я продължава в два случая. Тъй като тези решения са приети от Съвета по асоциирането съгласно предоставените му от конвенцията правомощия, трябва да се заключи, че наложените от първата конвенция задължения върху държавите-членки продължават да съществуват без прекъсване до влизането в сила на втората конвенция.

По съдебните разноси

30. Разходите, направени от Комисията на Европейските Общности за представяне на становища пред Съда, не подлежат на възстановяване. С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред националната юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноси.

По изложените съображения,

Съдът

като се произнася по въпросите, поставени от Tribunale, Генуа, реши:

- 1. Каквото и да е нейното предназначение и начин на прилагане, парична такса, която е наложена едностранно върху стоки, внесени от друга държава-членка, когато са пресекли границата, представлява такса с ефект равностоен на мито.**
- 2. От 1 януари 1970 г. може да се позовава на директния ефект на член 30, параграф 2 от Договора.**
- 3. Член 2, параграф 1от Конвенцията, подписана в Yaoundé на 20 юли 1963 г., предоставя от 1 януари 1970 г. правото да не се заплаща на държавите-членки такси с ефект равностоен на мито, което националните съдилища трябва да защитават.**
- 4. Наложеният от Конвенцията от Yaoundé от 1963 г. задължения върху държавите-членки продължават да съществуват без прекъсване до влизането в сила на Конвенцията от Yaoundé от 29 юли 1969 г.**

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 5 февруари 1976 година.

Подписи